Dansk Kvindesamfunds Brevmærke.

Det gaar vel andre Kredse ligesom Odense Kredsen, at der jævnlig er Ebbe i Pengekassen. Vi har de to sidste Aar havt en Bortlodning, som har hjulpet godt paa Pengesagerne; men det er noget, som ikke maa gentages for ofte. Det er os derfor en Glæde at kunne meddele Dansk Kvindesamfunds Medlemmer, at vi har fundet en Kilde til at hjælpe paa Pengenøden, og den har den Egenskab, at jo flittigere man øser af den, des mere giver den, og den har den gode demokratiske Egenskab, at den kan blive til Gavn for alle Kredsene og benyttes af hvert enkelt Medlem. Dette lille beskedne Mærke, som er en Fremstilling af vort smukke Bannermærke, vil, naar det benyttes, pynte baade paa Breve og Pakker og samtidig virke som en stille Reklame for Foreningen. Derfor haaber vi, at alle Formænd vil paatage sig Salget af det. Det faas en gros hos Frk. J. Haagerup, Odense, til 1 Øre pr. Stk. og maa sælges til Medlemmer til 2 Øre pr. Stk. En enkelt Kreds har allerede bestilt for 10 Kr. Følg det gode Eksempel! Fællekassen faar ogsaa Procenter af Salget, saa det kan blive til Gavn og Glæde for os alle, naar vi kun flittig benytter det. — Vi venter store Bestillinger i den nærmeste Fremtid. Oplaget er 50,000.

G. Valeur Ingerslev,
Fmd. for D. K.'s Odense Kreds.

Rejsesladder.

Det var i en Jernbanekupé; der sidder tre Damer og drøfter ivrigt Grosserer W.s store Fallit. Overfor dem sidder en tæt tilsløret Dame; hun har trukket Gardinet for Vinduet, sat sig tilrette i Hjørnet og tydelig givet tilkende, at hun ønsker at blunde.

»Ja, sikke Tider vi lever i,« sider den ene Dame, »værre kan det da umuligt blive, og De skal se, der er noget kriminelt ved den Historie, det siger alle, og at hun har sin store Skyld, det er soleklart.

»Ja, det har De saamænd Ret i, kære Fru Jensen, tænk Dem, Møbler betrukket med hvidt, naalestribet Silke, og sidste Jul købte Fru W. en Hermelinsbesætning til 1000 Kr., og det er jo en hel Kapital hun render rundt med i Pleureuser og Strudsfjer.« — »Ja, og nu skal De høre en kostelig Historie,« siger en lille, vissen Frøken, »da Fru W.s første Barn var i Kirke, bestilte hun hvide Handsker til Spædbarnet, de havde nær knækket alle Barnets ti Fingre for at faa dem paa.« — »Gud, Kære, er det sandt?« — »Jo, De kan tro det; vi havde en Pige, hvis Kæreste var Fætter til Fru W.s Husjomfru, saa Kilden er paalidelig nok. Ja, ekstravagant har den gode Frue altid været — og« — her sænkedes Stemmen — »hvordan mon det egentlig stod til i ægteskabelig Henseende; der siges saa meget, det var vist et moderne Ægteskab, hvor hver gaar sine egne Veje.« — »Ok ja, Fru Berg,« siger Fru Jensen, »vi er gammeldags vi to. Var hun i Grunden køn, Fru W.? Jeg kender hende saamænd ikke, om jeg saa faldt over hende.« — »Køn,« siger den gamle Frøken, »det er lige som man tager det, jeg saa hende for flere Aar siden i det kgl. Theater, hvor hun koketterede til alle Sider og havde en blegrød Rose ved hvert Øre. Hun lignede en Hest, der vil bide.« — »Ja,« siger Fru Jensen med et gudhengivent Blik, »jeg hører ikke til dem, der skubber til den Vogn, der hælder, og jeg ønsker saamænd ikke ondt over Fru W., som jeg sletikke kender, men jeg vil dog sige, at en saa letsindig Livsførelse fortjener Straf.« — »Den faar hun, Kære,« forsikrede den gamle Frøken, »Hjemmet er jo opløst, Børnene bliver foreløbig hos Svigermoderen, og Fru W. rejser til London, hvor